

concepts and an interdisciplinary synthesis drawing on philosophy of science, philosophy of technology, media studies, and social epistemology. **Research results.** Techno-epistemology is established as an independent direction within contemporary philosophy of science that integrates individual, social, and technological dimensions of cognition, replacing the classical justification–truth–belief triad. Technological knowledge is distinguished from scientific knowledge by a normative component evaluated not by truth but by effectiveness. New media are shown to function as constitutive factors of cognitive processes that construct, rather than reflect, media reality through algorithmic selection, personalised news feeds, and generated content. The connection between techno-epistemological analysis of new media and the philosophy of data and information is outlined as a productive direction for further research. **Conclusions.** Techno-epistemology is establishing itself as an independent branch of contemporary philosophy of science, integrating the individual, social, and technological dimensions of cognition, while new media act not as neutral channels but as agents in the construction of knowledge through algorithmic and platform-based mechanisms. At the same time, digital transformation drives a shift toward a process-oriented, open nature of knowledge and necessitates the development of new methodological approaches to analysing the interaction between technologies, media, and audiences, where techno-epistemology can perform a reflective function.

Keywords: techno-epistemology, philosophy of science, new media, digital era, knowledge, philosophy of technology, information, digital transformation, media reality, reliability of knowledge, algorithmic selection.

Дата першого надходження: 02.02.2026.

Дата прийняття до друку: 31.03.2026.

Дата публікації: 28.05.2026

DOI: <https://doi.org/10.18372/2412-2157.1.21266>

УДК 101.1:321.01:316.77(045)

ПУБЛІЧНА СФЕРА ПОЛІТИКИ: ФІЛОСОФСЬКІ КОНОТАЦІЇ В УМОВАХ ЦИФРОВОГО СУСПІЛЬСТВА

Олексій Третяк

Державний університет «Київський авіаційний інститут»
oleksii.tretiak@npp.kai.edu.ua | <https://orcid.org/0000-0003-2536-0611>

Анотація. Статтю присвячено філософському осмисленню публічної сфери політики в умовах цифрової трансформації суспільства. Метою дослідження є виявлення змісту філософських конотацій публічної сфери політики та визначення особливостей її функціонування в цифровому комунікативному середовищі. Проаналізовано вплив платформної комунікації, вірусного й афективного контенту, а також нових форм мережевої громадсько-політичної участі на трансформацію демократичної публічності. Розкрито значення переосмислення співвідношення публічності та приватності в умовах капіталізму даних і технократичного управління цифровими платформами. Встановлено, що цифрові мас-медіа трансформують класичний структурний вимір публічної сфери, перетворюючись на автономних суб'єктів конструювання смислів. Обґрунтовано, що сучасна публічна сфера політики формується як нелінійний мережевий простір політичного дискурсу, аргументації та комунікації, функціонування якого потребує нових теоретико-методологічних підходів до осмислення цифрового громадянського суспільства. Зроблено висновок про зростання значення філософського аналізу публічної сфери політики як чинника підтримки демократичних практик у цифрову добу.

Ключові слова: публічна сфера політики, аргументативна спроможність, цифровізація, суб'єкти публічної комунікації, етика, дискурс.

Вступ

Поняття публічної сфери має міждисциплінарний зміст та пов'язує фундаментальні аспекти комунікування в дискурсивно-етичній та аргументативно-процедурних перспективах. Процеси цифрової трансформації суспільства визначають актуальність осмислення «програма» контексту розвитку, в якому модус буття публічного спікера набуває загальноуніверсального характеру.

Існування специфічного предметно-орієнтованого політичного локусу публічної сфери демонструється на основі тематизації політичних обговорень, колегіального ухвалення політичних рішень та дискурсивної легітимації політичних візій. Інструментальний характер цифровізації визначає необхідність оцінки евристичного змісту публічної сфери політики.

На метатеоретичному рівні розробка цього концепту створює підґрунтя для розв'язання такого дослідно-проблемного блоку, як самодостатність «людини політичної» за цифрової доби. Це особливо актуально в умовах політичного застосування штучного інтелекту. Також набуває розголосу проблема політичного авторства в публічних виступах, а також постмодерний зміст класичних та новітніх політико-ідеологічних систем.

Публічна сфера політики пов'язує ліво-ліберальний та право-консервативний ідейні контексти політичного самовираза громадян та лідерів. Ґрунтуючись на класичних положеннях комунікативної практичної філософії, з'являється можливість ідентифікувати межі раціональності аргументативного дискурсу з політичних питань та інституалізованого владного дискурсу з управління суспільством. Філософські конотації публічної сфери політики дають змогу окреслити перспективи політичного самовираза та існування політичної публіки як такої: між смисловими полюсами цифрового кіберпанку та новітніми візіями метамодерну.

Низка зарубіжних науковців розкривають структурні елементи публічної комунікативної активності в актуальних предметних вимірах. Зокрема, Е. Бове демонструє гендерний розрив у відвідуваності політичних дискусійних груп (Beauvais 2020). К. Классен аналізує підтримку демократії Демократична підтримка як термостатична думка (Claassen 2020). Дж. К. Коррейя вивчає альтернативні цифрові платформи та оновлення публічної сфери на основі рішень та демократичного управління партисипаторними інфраструктурами (Correia 2026). Р. Доренспліт пов'язує критичну налаштованість громадян, демократична підтримка та задоволення в африканських демократіях

(Doorenspleet 2012). При цьому актуалізуються напрямки філософсько-конотаційного сприйняття публічної сфери політики як середовища цифрових публічних обговорень.

Мета та завдання дослідження

Метою статті є встановлення змісту філософських конотацій публічної сфери політики. Завданням статті є розкриття цифрових умов філософського відображення значення політичної публічності та публічного аргументування.

Методологія дослідження

Методологічна основа дослідження інтегрує оновлену теорію структурування публічності Ю. Габермаса (Habermas 2022) з емпірично експлікованими аспектами онтології цифрового суспільства. Використовується феноменологічний аналіз для дослідження переходу від фізичних просторів публічного обговорення до цифрових комунікаційних платформ. Діалектичний підхід застосований для оцінки напруженості між демократичною комунікативною самопрезентацією та технократичним наглядом. Забезпечується поєднання принципів ліберальної політичної теорії із принципами цифрового соціально-технологічного детермінізму.

Результати

Публічна сфера політики в умовах цифрової демократії трансформується у складну кібер-онтологічну реальність, яка, з одного боку, постає сукупністю явищ радикальної відкритості, алгоритмізованої транспарентності та мережевої комунікативності, а з іншого – є теоретичною конструкцією, що поєднує інституційну архітектуру держави з етико-моральним обґрунтуванням цифрового громадського мовлення, орієнтованого на адекватне (етично зумовлене) інтерсуб'єктивне сприйняття. Ф. Зенкер, Дж. ван Лаар, Б. Чеполларо наголошують, що за умови високоякісного обговорення, більш складні процедури агрегації, такі як голосування шляхом оцінювання, можуть покращити узгодженість між ідеалами участі та коректності. Від виборців ця узгодженість вимагає участі в публічній аргументації для перевірки достовірності інформації (включаючи інформацію про те, що є бажаним) та визначення критеріїв, які потенційно можуть вирішити політичну суперечку. Це, у свою чергу, вимагає, щоб уподобання ґрунтувалися не на епістемічній чи соціальній повазі, ані на просто стадній поведінці, а на незалежній перевірці фактів та здатності критично міркувати та змінювати точки зору (Zenker et al. 2024, 8).

Стрімке зростання значення «платформної» комунікативної взаємодії в процесах прийняття рішень, збільшення ваги вірусного та афективного контенту в масових онлайн-виступах, а також утворення нових форм мережевої громадсько-політичної участі (від т. зв. «кліктивізму» до краудсорсингу політичних проєктів) формують актуальність інноваційних підходів до вивчення публічної сфери політики. Ф. Зенкер, Дж. ван Лаар та Б. Чеполларо вірно висновують, що норми публічної аргументації надають індивідуальним або

колективним агентам приписи щодо їхніх мовленнєвих актів, процедур обговорення, яких вони дотримуються, або видів аргументів та критичних реакцій, які вони висувають. Конкретні критерії оцінки можна розуміти як такі, що лежать в основі цих приписів, відповідно, як такі, що можуть бути пояснені ними. Хоча норми є загальними, застосування певної норми в контексті зазвичай вимагає певної специфікації та усунення неоднозначностей. Навіть якщо якась норма є безперечною, політичне обговорення може, таким чином, зосереджуватися не лише на її прийнятності, але й на тому, як її слід інтерпретувати та застосовувати. Наприклад, учасники, які звинувачують один одного у брехні, «нісенітниці» або поширенні фейкових новин, апелюють до норми правдивості чи чесності. Але вони застосовують цю норму до різних об'єктів (Zenker et al. 2024, 9).

Поєднання в одному конотативному контексті цифрових владно-управлінських інструментів (*Algorithmic Governance*) та мережевих громадсько-активістських вимірів політичної дійсності становить унікальний сегмент предметного поля сучасної політичної науки. Він дозволяє здобути нове знання про якісні перетворення у практиці дата-центричного прийняття рішень та оцінити оптимальні (процедурні) рамки цифрової партисипації громадян. Ф. Зенкер, Дж. ван Лаар, Б. Чеполларо та низка співавторів справедливо називають ідеали правильності та участі взаємно узгодженими. У добре спроектованій демократичній системі «обдумана раціональність» та «демократична легітимність» узгоджуються та взаємно підсилюють одна одну. Якщо участь у політичному обговоренні є інструментальною або навіть невід'ємною для правильного результату обговорення, і якщо інформація, необхідна для правильного результату, розподіляється між агентами, тоді учасники повинні мати можливість адаптувати або покращувати свої думки та вподобання у відповідь на вивчення думок та вподобань своїх політичних колег. Це поширюється на вподобання щодо правил та процедур обговорення та аргументації, які учасники повинні мати змогу спільно визначати. Особливо, якщо політичне рішення вважається добрим просто тому, що воно було узгоджено, участь стає необхідною умовою для доброї політики (Zenker et al. 2024, 10).

Публічне політичне обговорення у віртуалізованому просторі стає ключовим компонентом всебічної оцінки альтернатив у межах колективного прогнозування цифрових змін суспільства. Визначення місця цієї практики в сучасному політичному процесі є критично важливим для безпечного (легітимного) та ефективного впровадження інструментів електронної демократії та світового досвіду безпосереднього волевиявлення. Прикметно, що філософська конотація цифрового морального дискурсу розкривається в середовищі культурної спадщини.

Зокрема, ізраїльський дослідник Хаїм Ной зосереджений на ролі, яку відіграє моральний дискурс у формуванні публічної сфери, як її концептуалізував

Габермас, і зокрема на моральному дискурсі, що (спільно) продукується музеями та їхніми відвідувачами. Як культурні публічні інституції, музеї відіграють важливу роль у формуванні публічної сфери як тематично (топічно), так і матеріально (комунікаційні технології та матеріальність демонстрації та участі) (Noy 2017).

Осмислення тенденцій залучення громадян до цифрової комунікації потребує докорінної зміни класичних підходів. В умовах цифровізації ключові засади класичної демократії змінюються під тиском технократично-менеджеріального способу управління платформами соціальних мереж. Мають місце також явища «капсуляції етнокультурних спільнот» в алгоритмічних «ехо-камерах» та порушення цілісності світосприйняття через діяльність нових медіа. Досить доречно в цьому контексті Х. Ной досліджує «музейні» питання та відповіді відвідувачів у великому єврейському музеї культурної спадщини у Сполучених Штатах. Спочатку дослідження розглядає музейні термінологічні апарати, за допомогою яких дискурс публічно запрошується, продукується та презентується, а потім вивчає відповіді відвідувачів як моральний дискурс. Аналіз критично підкреслює драматичну якість, властиву моральним сценам, і зображує та обговорює, як тексти відвідувачів вибірково звертаються до морального Актора, Дії та Мотиву як частин соціальної моральної драми, яку вони оцінюють (Noy 2017).

В умовах цифровізації теоретико-методологічне значення публічної сфери здобуває нове обґрунтування, пов'язане з необхідністю філософського переосмислення відносин між поняттями «публічність» і «приватність» за доби капіталізму даних (*Data Capitalism*). На цьому конотативному тлі приватне життя громадян та політичних лідерів стає публічним ресурсом, що вимагає визначення нових меж особистісного інтересу, оптимізації темпу і тональності медіадискурсу та формування мінімального обсягу цифрової публічності публічних інститутів. Публічна сфера політики набуває статусу мережі збереження аутентичних демократичних практик. Д. Г. Левассер та Д. Б. Карлін ще на початку XXI століття слушно вказували, що *здорова* публічна сфера необхідна для *здорової демократії*. Хоча більшість «діагнозів» наразі вказують на «нездорову» публічну сферу, наразі наукове середовище має замало емпіричної інформації про функціонування цієї дискурсивної сфери. Щоб поглибити емпіричне розуміння, вчені проаналізували дискусії з загальнонаціональних фокус-груп та стверджували, що основною проблемою, з якою стикається публічна сфера, є переважання егоцентричних аргументів (Levasseur and Carlin 2001).

Сучасна теорія демократичної публічності неминуче набуває філософського характеру. Основна увага до фундаментальних політико-онтологічних та етико-соціальних проблем розгортається на тлі кризи ідеологічних систем у перехідних суспільствах. Вони змушені протидіяти цифровим маніпуляціям, штучно згенерованим кризам та деструктивним медійним акціям. Концепт

публічної сфери політики поєднує традиційну філософію публічного простору з нагальними викликами кіберпростору. Як практичне обґрунтування, А. Гоенага виявив, що громадяни, як правило, більше піклуються про публічну сферу залежно від (1) їхньої здатності впливати на політичні рішення через публічні дебати та (2) ступеня який голос, критика та інформація є ефективними засобами вирішення демократичних проблем, що є для них особливо важливими. Потім ми виводимо низку гіпотез з нормативної літератури щодо обговорення про те, які групи більш схильні піклуватися про різні функції публічної сфери залежно від їхнього культурного капіталу (освіта), спільного досвіду дискримінації (статус культурної та сексуальної меншини) та невдоволення роботою уряду (Goenaga 2022, 231).

Проте системний підхід до аналізу політики в умовах стрімких змін та глобальної цифрової інтеграції стикається з труднощами через розмивання меж між національними політичними системами та детериторіалізованою глобальною мережевою публічною сферою (Shin et al. 2024). Означене актуалізує питання про збереження етнокультурної специфіки та можливостей адекватного взаєморозуміння навіть в межах знеособленого (ретроспективного) кібердискурсу. А. Гоенага слушно наголошує, що навіть якщо докази на користь ретроспективного голосування заперечуються, *пильна* публічна сфера все ще може запобігти відвертим зловживанням владою або відвертому ігноруванню уподобань виборців. Якщо дивитися на це більш оптимістично, то *надійні* публічні сфери можуть допомогти виборцям з'ясувати свої інтереси та відповідно оцінити роботу уряду. Таким чином, *публічні сфери* (у множині – *Авт.*) виконують ключові функції моніторингу, необхідні для здійснення демократичної підзвітності (Goenaga 2022, 232).

Обговорення

Пошук функціонального наповнення елементів публічної сфери ускладнюється її віртуалізацією, яка перетворює політичний простір на симулякр (зокрема, за Жаном Бодріаром), змушуючи дослідників конотативно поєднувати усталені уявлення про античний полісний логос та буржуазну резонерську публіку з технологізованими потребами комунікування. Згідно з А. Гоенагою, громадяни можуть володіти матеріальними або культурними активами, які збільшують їхній політичний вплив через комунікативну взаємодію. Критики деліберативної демократії зазначали, що публічні обговорення вимагають певних дій, культурних кодів та лінгвістичних регістрів, які роблять певні групи більш схильними до участі, бути почутими та впливати на результати публічних обговорень. Отже, суб'єкти, багаті на культурний капітал, мають перевагу, коли йдеться про формування публічних дебатів та використання публічної інформації для просування своїх інтересів (Goenaga 2022, 233).

Ще одним філософсько-конотативним засобом розкриття цифрової природи публічної сфери

політики є відхід від лінійного природничо-наукового розуміння систем на користь соціально-політичної синергетики (Г. Хакен, І. Пригожин). Як відомо, синергетична парадигма описує нелінійну природу цифрової публічності через категорії флуктуацій та біфуркацій. Синергетична конотативна площина надає нелінійне пояснення як один вірусний пост (повідомлення) чи алгоритмічний збій здатні швидко змінити стан політичної системи. Р. Хасмат з'ясував, що класичні умови публічної сфери будуть неминуче неефективними для певних питань, якщо ми використовуватимемо обґрунтований консенсус як лакмусовий папірець для результатів обговорення. Можна також стверджувати, що цей рух до консенсусу встановить домінуючий метанаратив, історію, яка претендуватиме на включення всієї реальності, але насправді буде відстоювати лише певну точку зору (Hasmath 2023).

Класичний структурний вимір публічної сфери деформується діяльністю цифрових медіа, які перетворилися з простих посередників на автономних суб'єктів конструювання смислів та позначення гіперреальності. Вказане перетворює постмодерністський підхід на найбільш евристичний конотативно-смысловий ресурс для аналізу хаотичної, мозаїчної та невпорядкованої цифрової (публічної) комунікаційної реальності. У цій площині пояснювальне авторство повідомлень децентралізоване (Kalla and Wooskman 2020). При цьому універсальні вимоги до раціональної прийнятності та інклюзивності міноритарних позицій також відсутні. Як приклад, Р. Хасмат передбачив, що локальні історії, які поширюються маргіналізованими групами суспільства, зрештою будуть змушені «мовчати» в остаточному консенсусі, фактично виключаючи думки меншини. З такої точки зору, теоретично розглянута публічна сфера не виконує одного зі своїх основних завдань – надати всім індивідам рівне право голосу в дискурсивному процесі. Маючи це на увазі, науковець звернув увагу на політику відмінностей та її потенційний вплив на теоретизацію та практичне проведення публічного дискурсу та обговорення (Hasmath 2023).

Загалом, теоретико-методологічна розробка публічної сфери політики стикається з проблемою визначення особливостей цифрового громадянського суспільства. Традиційні конотації спільності, колективізму та групової єдності заміщуються концептами «мережових племен» (Rainie 2009). Нова самоідентифікація суб'єктів громадської діяльності перетворює сучасну публічну сферу політики на складний цифровий *агональний політоз* цифрових спільнот, які перебувають в умовах перманентної боротьби за увагу. Вже зафіксоване явище *Attention Economy* (Heitmayer 2025) заперечує здатність користувачів соціальних мереж самостійно знайти смисловий фокус комунікативної взаємодії. Тому залишаються відкритими фундаментальні дослідні питання: чи існують оптимальні шляхи досягнення цифрового (публічного) консенсусу? Чи можуть бути подолані хаотична конфліктність і «змагання алгоритмів», чи

навпаки – вони стають невід'ємною частиною існування сучасної публічної сфери політики?

Висновки

Таким чином, попри історичні ретроспективні розбіжності між незавершеністю модерного проєкту розвитку суспільства та спростування модерної перспективи як такої у постмодернізмі публічна сфера політики об'єднує крайні точки зору. Множинність суб'єктів (акторів) публічної політичної самопрезентації у цифрову добу до певної міри обґрунтовує класичні візії Ю. Габермаса та його послідовників й прибічників. Гнучка смислова (конотативна) «екосистема» публічної сфери політики об'єднує політичний дискурс, політичну комунікацію, політичну концептуалізацію та політичне аргументування за визначених процедурних умов.

В умовах цифровізації актуальність філософських конотацій публічної сфери політики зростає як чинник демократизації та підтримки сталості демократичного тренду в публічних цифрових виступах Інтернет-спікерів. Цифрова інтернаціональна демократична публічна сфера є мережею, яка відображає поступ національних політич до сталих демократичних практик у нових умовах. Вона є ознакою існування демократії в глибинному сенсі та завершеності демократичних трансформацій.

Належна обґрунтованість політичних позицій та подальших бачень розвитку людства на сучасному етапі можлива лише в умовах структурної відкритості. Цифрове суспільство відкриває як можливості, так і виклики для інституціоналізації публічної сфери. Якість аргументативних публічних обговорень залежить від прагматичної потреби публічних спікерів домагатися істини на основі раціональної аргументації. В умовах маніпулятивного контексту зростає тиск *системи*, яка здійснює цифровий комунікаційний примус. Здатність сучасного людства подолати виклики та використати цифрові можливості визначає подальший прогрес в утвердженні публічної політичної активності за визначених умов з етики дискурсу на прагматичних засадах.

Список літератури

1. Beauvais E. The gender gap in political discussion group attendance. *Politics & Gender*. 2020. Vol. 16, No. 2. P. 1–24.
2. Claassen C. In the mood for democracy? Democratic support as thermostat opinion. *American Political Science Review*. 2020. Vol. 114, No. 1. P. 36–53.
3. Correia J. C. Alternative Digital Platforms and the Renewal of the Public Sphere: Decidim and the Democratic Governance of Participatory Infrastructures. *Social Science*. 2026. Vol. 15, No. 3. P. 166. DOI: <https://doi.org/10.3390/socsci15030166>.
4. Doorenspleet R. Critical citizens, democratic support and satisfaction in African democracies. *International Political Science Review*. 2012. Vol. 33, No. 3. P. 279–300.
5. Goenaga A. Who cares about the public sphere? *European Journal of Political Research*. 2022. Vol. 61. P. 230–254. DOI: <https://doi.org/10.1111/1475-6765.12451>.
6. Habermas J. A New Structural Transformation of the Public Sphere and Deliberative Politics. Cambridge : Polity, 2022. URL: https://www.politybooks.com/bookdetail?book_slug=a-new-structural-transformation-of-the-public-sphere-and-deliberative-politics--9781509558933 (дата звернення: 24.01.2026).

7. Hasmath R. Discourse, Deliberation and Difference in an Authoritarian Public Sphere. *Journal of Deliberative Democracy*. 2023. Vol. 19, No. 1. DOI: <https://doi.org/10.16997/jdd.1182>
8. Heitmayer M. The Second Wave of Attention Economics: Attention as a Universal Symbolic Currency on Social Media and beyond. *Interacting with Computers*. 2025. Vol. 37, No. 1. P. 18–29. DOI: <https://doi.org/10.1093/iwc/iwae035>
9. Kalla J. L., Broockman D. E. Reducing exclusionary attitudes through interpersonal conversation: Evidence from three field experiments. *American Political Science Review*. 2020. Vol. 114, No. 2. P. 410–425.
10. Levasseur D. G., Carlin D. B. Egocentric Argument and the Public Sphere: Citizen Deliberations on Public Policy and Policymakers. *Rhetoric and Public Affairs*. 2001. Vol. 4, No. 3. P. 407–431. URL: <http://www.jstor.org/stable/41940589> (дата звернення: 24.01.2026).
11. Noy C. Moral discourse and argumentation in the public sphere: Museums and their visitors. *Discourse, Context & Media*. 2017. Vol. 16. P. 39–47. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.dcm.2017.01.005>.
12. Rainie L. The nine tribes of the internet. 2009. URL: <http://www.slideshare.net/PewInternet/the-nine-tribes-of-the-internet-1555624> (дата звернення: 24.01.2026).
13. Shin B., Floch J., Rask M., Bæck P. A systematic analysis of digital tools for citizen participation. *Government Information Quarterly*. 2024. Vol. 41, No. 3. Article 101954. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.giq.2024.101954>.
14. Zenker F., van Laar J. A., Cepollaro B. et al. Norms of Public Argumentation and the Ideals of Correctness and Participation. *Argumentation*. 2024. Vol. 38. P. 7–40. DOI: <https://doi.org/10.1007/s10503-023-09598-6>.

References

1. Beauvais, E. 2020. "The Gender Gap in Political Discussion Group Attendance." *Politics & Gender* 16 (2): 1–24.
2. Claassen, C. 2020. "In the Mood for Democracy? Democratic Support as Thermostatic Opinion." *American Political Science Review* 114 (1): 36–53.
3. Correia, J. C. 2026. "Alternative Digital Platforms and the Renewal of the Public Sphere: Decidim and the Democratic

- Governance of Participatory Infrastructures." *Social Sciences* 15 (3): 166. <https://doi.org/10.3390/socsci15030166>.
4. Doorenspleet, R. 2012. "Critical Citizens, Democratic Support and Satisfaction in African Democracies." *International Political Science Review* 33 (3): 279–300.
5. Goenaga, A. 2022. "Who Cares about the Public Sphere?" *European Journal of Political Research* 61: 230–254. <https://doi.org/10.1111/1475-6765.12451>.
6. Habermas, Jürgen. 2022. *A New Structural Transformation of the Public Sphere and Deliberative Politics*. Cambridge: Polity.
7. Hasmath, R. 2023. "Discourse, Deliberation and Difference in an Authoritarian Public Sphere." *Journal of Deliberative Democracy* 19 (1). <https://doi.org/10.16997/jdd.1182>.
8. Heitmayer, M. 2025. "The Second Wave of Attention Economics: Attention as a Universal Symbolic Currency on Social Media and beyond." *Interacting with Computers* 37 (1): 18–29. <https://doi.org/10.1093/iwc/iwae035>.
9. Kalla, J. L., and D. E. Broockman. 2020. "Reducing Exclusionary Attitudes through Interpersonal Conversation: Evidence from Three Field Experiments." *American Political Science Review* 114 (2): 410–425.
10. Levasseur, D. G., and D. B. Carlin. 2001. "Egocentric Argument and the Public Sphere: Citizen Deliberations on Public Policy and Policymakers." *Rhetoric and Public Affairs* 4 (3): 407–431.
11. Noy, C. 2017. "Moral Discourse and Argumentation in the Public Sphere: Museums and Their Visitors." *Discourse, Context & Media* 16: 39–47. <https://doi.org/10.1016/j.dcm.2017.01.005>.
12. Rainie, L. 2009. "The Nine Tribes of the Internet." Accessed January 24, 2026. <http://www.slideshare.net/PewInternet/the-nine-tribes-of-the-internet-1555624>.
13. Shin, B., J. Floch, M. Rask, and P. Bæck. 2024. "A Systematic Analysis of Digital Tools for Citizen Participation." *Government Information Quarterly* 41 (3): 101954. <https://doi.org/10.1016/j.giq.2024.101954>.
14. Zenker, F., J. A. van Laar, B. Cepollaro, et al. 2024. "Norms of Public Argumentation and the Ideals of Correctness and Participation." *Argumentation* 38: 7–40. <https://doi.org/10.1007/s10503-023-09598-6>.

Oleksii Tretiak

PUBLIC SPHERE OF POLITICS: PHILOSOPHICAL CONNOTATIONS IN THE CONDITIONS OF DIGITAL SOCIETY

Introduction. The article examines the public sphere of politics under the conditions of the digitalization of contemporary society. The relevance of the study is determined by the growing influence of platform communication, viral and affective content, algorithmic mediation, and new forms of networked public and political participation on democratic publicity. **The aim and tasks.** The aim of the study is to clarify the content of the philosophical connotations of the public sphere of politics. The task is to reveal how political publicity and public argumentation change in digital communicative environments. **Research methods.** The methodological basis of the study combines phenomenological analysis, a dialectical approach, and elements of systemic analysis. These methods make it possible to consider the transition from classical forms of public discussion to platform-mediated political communication. **Research results.** It is shown that digital mass media transform the classical structural dimension of the public sphere and increasingly act as autonomous agents in the construction of meanings and hyperreality. The public sphere of politics is interpreted as a nonlinear networked space in which political discourse, communication, conceptualization, and argumentation interact under changing procedural conditions. Special attention is paid to the relationship between publicity and privacy in the era of data capitalism, as well as to the influence of algorithmic governance on democratic participation. **Discussion.** The results are discussed in relation to deliberative democratic theory, postmodern criticism of consensus, and the problem of fragmentation of public communication. It is emphasized that the digital public sphere is shaped by instability, competition for attention, and the tension between rational argumentation and affective mobilization. **Conclusions.** The article concludes that philosophical analysis of the public sphere of politics is increasingly important for understanding the transformation of democratic communication in digital society.

Keywords: public sphere of politics, argumentative ability, digitalization, subjects of public communication, ethics of discourse.

Дата першого надходження: 02.02.2026.

Дата прийняття до друку: 31.03.2026.

Дата публікації: 28.05.2026